

CLUB TROUW

**BLAUWZWARTE ICONEN
OVER BLUVN EN GOAN**

RAF WILLEMS

Lannoo

FERNAND BOONE	13
JOHNY THIO	19
MICHEL D'HOOGHE	31
ALFONS BASTIJNS	43
JULIEN COOLS	55
RAOUL LAMBERT	73
BIRGER JENSEN	93
LAJOS KÜ	115
RUDI COUSAERT	135
HENK HOUWAART	145
JAN CEULEMANS	157
PHILIPPE VANDE WALLE	179
PASCAL PLOVIE	195
HUGO BROOS	207
FRANKY VAN DER ELST	219
VITAL BORKELMANS	231
WALTER VAN STEENBRUGGE	249
TIMMY SIMONS	261
PHILIPPE CLEMENT	273
RUUD VORMER	289
CHARLES DE KETELAERE	299
BRANDON MECHELE	311
HANS VANAKEN	321
BART VERHAEGHE	331
STEPHAN VERFAILLIE	347
MIJN FAVORIETEN	360

Verantwoording

Clubtrouw. Een boek over de eeuwige liefde voor Club Brugge. Een liefde die zelfs verder gaat en uitmondt in trouw. *Schrijf een boek over Clubtrouw*. Die vraag stelde mijn uitgever mij een goed jaar geleden. Ik had al heel wat blauw-zwarte pagina's geschreven in een zevental boeken over mijn favoriete Club. Toch aarzelde ik even. Maar die twijfel verdween als de spreekwoordelijke sneeuw voor de zon zodra ik aan een reeks nieuwe gesprekken begon. De emotie en zelfs ontroering van de geïnterviewden troffen me telkens opnieuw. Zoals de emotie me de voorbije drie decennia had getroffen telkens ik met *mensen van de Club* sprak. Dat moeten er in totaal toch al een vijftigtal geweest zijn. Daaruit selecteerde ik de verhalen, netjes gesitueerd in de tijd, met de belangrijkste spelers en trainers om ze opnieuw een plaats te geven, samen met een tiental 'originele' gesprekken. Zo telt dit boek 25 portretten van mensen die 'een of meer stenen hebben verlegd in de blauw-zwarte rivier'.

Gaandeweg ontdekte ik liefst elf goede redenen om 2026 om te dopen tot een écht Club Brugge-jaar. Ik som ze even voor u op:

1. De 135ste verjaardag op 13 november 2026 (1891)
2. Meer dan vierhonderd Europese matches
3. Hector Goetinck werd 140 jaar geleden geboren (5 maart 1886)
4. Een eeuw Ernst Happel (geboren op 29 november 1925, dus zijn honderdste herdenkingsjaar loopt door tot 29 november 2026)
5. Zestig jaar aan de Belgische top sinds de tweede plaats in 1966-1967, met negentien titels, negentien tweede plaatsen, achttien keer tussen plaats drie en vijf, drie keer op plaats zes en één keer op het nippertje niet gedegradeerd.

6. Vijftig jaar Club Brugge-FC Liverpool, de terugmatch van de UEFA Cupfinale op 19 mei 1976
7. Hans Vanaken en Brandon Mechele treden toe tot de Europese Club van Honderd.
8. Birger Jensen werd 75 jaar geleden geboren op 1 maart 1951.
9. Onze twintigste landstitel?
10. Onze vijftigste trofee? De teller staat nu op negentien landstitels, twaalf bekens en achttien supercups.
11. Onze 25ste deelname aan de Beker met de Grote Oren (Europacup der Landskampioenen/Champions League)?

Dat zijn alvast elf 'feitelijkheden', al moeten de laatste drie wensen nog in vervulling gaan...

De twaalfde goede reden is nog de simpelste van allemaal: de liefde voor Club Brugge verdient het om in een boek te worden gegoten. Het is zelfs meer dan liefde. Niet in één woord te vatten en toch weer wel: Clubtrouw.

Veel leesplezier,

Raf Willems

1 januari 2026

Ten geleide: een blauw-zwarte boog van Beerschot 1968 tot Barcelona 2025

Ik mocht niet juichen, en ik begreep waarom: ik zat immers op de perstribune en daar juicht men niet. Het was 5 november 2025, Club Brugge – FC Barcelona 3-3. In de laatste minuut pikte Romeo Vermant de bal af van de stuntelende Barçakeeper en legde hem in het net. Het stadion ontplofte, zoals alleen Jan Breydel – en voorheen Olympia en De Klokke – kan ontploffen. De vreugde ebde helaas snel weg, wegens overtreding Romeo. De avond kon echter niet meer stuk. Er was weer een bladzijde geschreven in het ‘Gulden Boek van Blauw-Zwarte Europese Stunts’! Zou iemand er bij hebben stilge staan dat dit op de kop vijftig jaar na ons eerste mirakel was geweest: 5 november 1975, Club Brugge – Ipswich Town 4-0? De dag dat Club volwassen werd.

En op 5 november 2025 werd Club Brugge definitief een Champions Leaguemerken naam. Nog nooit zakten zoveel internationale media af naar het verouderde stadion. De komst van Barça betekende voor Club dé match van de eenentwintigste eeuw en een definitieve intrede in de galerij der groten. Op mijn 65ste was ik een bevoorrechte getuige van deze mijlpaal, hoewel ik mij wel gereserveerd diende te houden en mijn emoties moest bedwingen.

Ik juichte, en ik begreep niet waarom. Op een avond in mei 1968 zag ik mijn eerste – nog zwart-witte – voetbalbeelden op televisie. Ik was acht en keek naar rare mannetjes die op elkaar sprongen en met een beker zwaaiden. Ik hoorde dat doelman Fernand Boone verschillende strafschoepen had gestopt. Club Brugge kwam op mijn pad. Ik voelde instinctief aan: dát is het! Ook al woonde ik in de Kempen, tussen Lier en Herentals.

Vijf jaar later: het eerste kampioenschap van 1973. Ik volgde mijn eerste levende match van de helden van mijn jeugd: Lierse SK-Club Brugge. Er zakten toen gemiddeld achtduizend geel-zwarte thuisfans af naar het *Lisperstadion*. Deze keer zaten er zeventienduizend! De helft droeg de kleuren blauw en zwart. Ik zette me tussen de Spionkop, want tijdens radioflitsen was ik enorm onder de indruk van de muzikale atmosfeer op De Klokke. En vooral van de gezangen én van dat ene lied: *Hand in hand kameraden, hand in hand voor blauw en zwart*.

Ik wurmde me op de overvolle staanplaatsen achter het doel tussen de Brugse massa. Bij waarlijk alles wat in de verste verte ook maar op een aanval leek, lieten de Clubfans zich juichend naar voren vallen, zodat men zich de hele match in een op-en-neergaande golfbeweging bevond. In de laatste minuut trapte Johnny Thio de verlossende 1-2 binnen. Iedereen donderde over iedereen heen en er werd minutenlang gezongen en gescandeerd naar de dolgelukkige spelers.

Tijdens de successen van de Happelperiode tussen 1974 en 1978 veranderde de sfeer. Meer dan vijftienduizend supporters zorgden bij de finale van de Europacup der Landskampioenen in 1978 voor een volksverhuizing richting Wembley. Club Brugge werd van dan af meer dan een voetbalploeg, de *jonge* Michel D'Hooghe noemde het zelfs een 'sociale beweging'. Club was niet langer alleen van Brugge, maar van iedereen. Club was van ons allen, het werd zoiets als een levenshouding. Zowel voor de spelers als voor de supporters. De aanstekelijke speelstijl enthousiasmeerde duizenden mensen, van de Westhoek tot de Maaskant.

Dat had ook met een ander verschijnsel te maken. Na ons eeuwige Brugse boegbeeld Raoul Lambert, kwamen de helden vanaf de jaren zeventig uit alle provincies. Met Julien Cools en Jan Ceulemans (Antwerpen), Franky Van der Elst en Timmy Simons (Vlaams-Brabant), Vital Borkelmans en Hans Vanaken (Limburg) verankerde Club zichzelf over heel Vlaanderen.

In zijn beste tijden staat blauw-zwart synoniem voor aanvallen, risico's nemen, meer goals maken dan de tegenstander, snelheid, techniek, powerplay, beweging. Kortom: *bluv'n gaan*. En spektakel voor het publiek. Dat publiek – het beste van België – spiegelde zich destijds aan de Engelse supporterssfeer. Tot vandaag. Hopelijk tot morgen, overmorgen en in de verre toekomst.

Zo is het mij vergaan, in een mooie blauw-zwarte boog tussen Beerschot 1968 en Barcelona 2025.

De trouw aan onze *Club* blijft bestaan. *Bruges till I die*. Eeuwige liefde. Hand in hand voor blauw en zwart.

04

FERNAND BOONE

De Belgische Lev Yashin en redder van mijn supportersleven

Fernand Boone. De legendarische doelman van Club Brugge redde op 26 mei 1968 mijn voetballeven. Liefst drie strafschoppen maakte hij die dag onschadelijk.

26 mei 1968 was een historische dag. Zowel voor Club Brugge als voor mijn persoonlijke voetballeven. Na 48 lange jaren aan de klagmuur was de eerste blauw-zwarte nationale trofee een feit. En ik keek, op de drempel van mijn achtste levensjaar, voor het eerst naar voetbal op televisie. Tussen 19 en 20 uur verscheen Sportweekend op het scherm van de toenmalige Belgische Radio en Televisie. Ik volgde nieuwsgierig de samenvatting van de finale van de Beker van België tussen Club Brugge en Beerschot. Uit de zwart-witbeelden sprong één man naar voren, de man met de pet. De doelman met de pet. Fernand Boone. Ik zag hoe zijn ploegmaats hem besprongen en hoe hij nadien lachend die grote beker in de lucht stak.

Strafschopgebied als natuurlijke habitat

Instinctief koos ik toen partij voor de winnaar, ook al woonde ik in het Kempense sparrendorp Nijlen tussen Lier en Herentals. Op meer dan honderdtwintig kilometer van Brugge. Club was toen nog een honderd procent West-Vlaamse aangelegenheid. Zou ik de eerste zijn geweest die in mijn geboortestreek begon te sympathiseren met de Club van Brugge?

Wie was die doelman Fernand Boone? Hij spiegelde zich graag aan Lev Yashin, de mysterieuze keeper van de Sovjet-Unie, die in 1963 de Ballon d'Or had gewonnen. En wereldwijd werd gevierd als beste aller tijden in zijn vakgebied. Even de vraag herhalen: wie was Fernand Boone? Een keeper met ambitie, dat was duidelijk. Men zegt dat Albert Carels, een monument met vijftien seizoenen staat van dienst, in 1956 zélf de pijp aan Maarten, in casu Fernand, gaf: 'Omdat hij nu eenmaal beter is dan ik.' Boone beaamde en nam het geschenk met beide handen aan. Hij domineerde het blauw-zwarte doelgebied op zijn beurt tot aan zijn afscheid via de grote poort in de bekerfinale van 1970 tegen Daring Brussel (6-1).

De Roemeense coach Norberto Höfiling hitste rond 1960 het heilig vuur echt in hem op. Met de geheimen van de Italiaanse stijl, want Höfiling had een verleden in het calcio. Dat betekende het volgende: bij hoekschoppen trapte Boone op de voet van de tegenstander of gooide hij zich in het pak met de ellebogen breed open. Angst kende hij niet, autoriteit straalde hij voor twee uit en de tegenstander afbluffen lag hem als gegoten. Dat strafschoptegebied, daar hoorde hij thuis, zijn natuurlijke habitat, het was van hem. En de strafschopte al helemaal. Hij verwierf de bijnaam 'Penaltydoder' vanuit zijn zelfverzekerdheid. Dat demonstreerde hij tot drie keer toe in de bekerfinale tegen Beerschot. Op 26 mei 1968 kleurde het Heizelstadion voor het eerst blauw-zwart. Meer dan twintigduizend fans vormden een stoet van Brugge naar Brussel. Club was vicekampioen en onze eerste gouden generatie trappelde van ongeduld. De zucht

naar de Cup was groot bij Erwin Vandendaele, Pierre Carteus, Johny Thio en Raoul Lambert. De *jongeren* hielden hun zenuwen niet in bedwang, maar gelukkig kregen ze steun van 'doelman-aanvoerder-veteraan' Boone, bijna 34 op dat moment. De favorietenrol woog te zwaar. Beerschot sneed met een vroeg doelpunt de Brugse adem af en in de 36ste minuut bokste Fons Bastijns op het nippertje de tweede treffer over de lat. Jan Verheyen, de vader van Gert, trapte de penalty met de buitenkant, maar Boone, mét pet, pareerde met een prachtige reflex van het linkerbeen. Terwijl hij nochtans naar rechts was vertrokken.

Pas zes minuten voor tijd forceerde Club via Luc 'Bibi' Hinderyckx de gelijkmaker. Tijdens de extra tijd vielen geen doelpunten. Maar blauw-zwart blaakte nog steeds niet van vertrouwen, want het miste de eerste elfmeter. En Boone? In opperste concentratie keerde hij opnieuw de strafschoep van Jan Verheyen. Het verdict viel pas na de twintigste bal: 7-6!

Fernand Boone, de statige doelman én meestal helemaal in het zwart gekleed zoals zijn grote voorbeeld Lev Yashin, was alomtegenwoordig geweest. Zoals steeds. De eerste Clubspeler op Gouden Schoenen in 1967: 416 wedstrijden in 14 seizoenen. Hij bleef altijd zijn onverstoorbare zelf. Zonder hem geen eerste Belgische beker in 1968.

Supportersleven gered

Zonder Fernand Boone was ik misschien geen Clubsupporter geweest. Hij redde dus mijn supportersleven. Vijf jaar later zag ik hem voor het eerst in levenden lijve. Ik bezocht, enkele weken na de landstitel van 1973, na veel gezeur bij mijn compleet voetbalonkundige ouders een 'lege Klokke'. De reis vanuit de Kempen was er enkel gekomen op voorwaarde dat we nadien de historische schatten van Brugge zouden gaan bewonderen. Want ik wilde graag een blauw-zwarte sjaal. Tot mijn verbazing was er nergens een te koop. Om mijn ontgoocheling een beetje te verhelpen en vooral van mijn

gezeur af te zijn, stapten we dan maar Café De Klokke aan de overkant van het stadion binnen. En wie stond daar achter de toog? De heer Boone, Fernand. Hem aanspreken durfde ik niet, daarvoor was mijn respect voor hem te groot. En de sjaal? Mijn moeder breide dan maar zelf een exemplaar, maar dat werd op school in Lier op hoongelach onthaald. Daar liepen fans rond van Anderlecht, Standard, Lierse en Antwerp. Iemand met Clubsympathieën werd als een zonderling beschouwd. Ik zong desondanks op de speelplaats vanuit mijn overtuiging – en ook wel enigszins uitdagend – met de nodige valse klanken ‘Hand in hand, kameraden, hand in hand voor blauw en zwart’. En voerde meer dan eens een strijd van een tegen allen. Desnoods neus tegen neus of met de vuisten molenwiekend in de lucht. De sjaal overleefde het niet. Mijn Clubgeloof wel.

Dat had ik dus te danken aan die avond van 26 mei 1968. Toen een doelman-met-de-pet drie strafschoppen stopte en nadien triomfantelijk met de Belgische beker zwaaide. Hij redde toen mijn supportersleven. Ik ben hem erkentelijk tot in de eeuwigheid. Fernand Boone.

12

**JOHNY
THIO**

Rebelse rechtsbuiten, cultheld van De Klokke

Johnny Thio. Mijn enige ontmoeting met hem duurde hooguit een kwartiertje, maar zal me altijd bijblijven. Ze vond plaats tijdens de jaarlijkse dag van de voormalige Clubspelers in februari 2008. Ik raakte toevallig aan de praat met hem, of was het omgekeerd? Wat volgde was een enthousiaste monoloog die recht uit zijn hart kwam. Hij verdedigde vol vuur het blauw-zwarte aanvallende voetbal van de magische driehoek Pierre Carteus-Raoul Lambert-Johny Thio uit de periode 1965-1974, dat prachtige decennium op De Klokke. Met één landstitel, vijf tweede plaatsen, twee bekerzeges en uitverkochte Europacupmatchen. En vooral: onklopbaarheid én offensieve power. Eéne, tweeë, drieë, viere, vuve! Johnny stak vanop zijn rechterflank het stadion in brand. Tegelijk lag het hem nog steeds zwaar op de maag dat hij slechts achttien keer het shirt van de Rode Duivels had mogen aantrekken. Het was zijn heilige overtuiging dat de toenmalige bondscoach Raymond Goethals hem barreerde ten voordele van de volgens hem minder getalenteerde Standardspeler Léon Semmeling. Johnny had twee keer het gelijk aan zijn kant.

Zes maanden later – op 4 augustus 2008 – overleed hij onverwacht aan een hartaderbreuk. Hij ontwaakte niet meer uit een middagdutje. Als slotlied van zijn uitvaart had hij zelf *Laat mij mijn eigen gang maar gaan* van Ramses Shaffy gekozen. Met de op Johnny zeer toepasselijke strofe: 'Laat me, laat me, laat me mijn eigen gang maar gaan, laat me laat me, ik heb het altijd zo